

M 297 204

VÁCLAV DVOŘÁK

JAK SE VAŘÍ DRAK

V

AURORA

„Tvá krysa má úžasné žábry, Adame!“

Profesor Zachariáš držel zvířátko za ocásek a mžoural na něho přes zvětšovací sklo. Jeho slova patřila jednomu ze šestice žáků v lavicích srovnaných do půlkruhu. V jeho středu stál stůl a na něm malé, do poloviny naplněné pokusné akvárium. Adam byl docela hubený, měl tmavě hnědé vlasy, a právě teď ruku pod bradou. Profesora sledoval nevzrušeně, možná až znuděně.

„Uvidíme, jak dokáže své žábry používat,“ poznamenal Zachariáš a upustil hlodavce do akvária, kde už pár zvířátek plavalo. Potom uchopil jednu z průhledných krabiček stojících na stole, odklopil víčko s nadepsaným jménem a za kůži vytáhl další pokusné zvířátko.

„Jonatáne?“ pronesl profesor káravě. „Hebký kožíšek, pracky s blánou, oblý čenich, nepatřičný ocas. Tohle není krysa, ale zakrslý lachtan! Můžeš vzít kus lachtana a vecpat ho do krysy, to ano, ale nemůžeš z lachtana vařit krysu. Na začátku musí být *Rattus rattus*,“ zmínil profesor Zachariáš latinský název hlodavce. „Můžeš stvořit krysu lachtanovitou, ale ne lachtana krysího. Alespoň polovina genů musí pocházet ze základního zvířete!“

Profesor nespokojeně mlasknul a modifikované zvířátko pustil do akvária. Potom přešel k další průhledné krabičce a vytáhl odtamtud na první pohled zcela obyčejného zástupce říše hlodavců.

„Vidím zvětšený hrudník, Bene?“ zeptal se profesor po krátké prohlídce.

KAPITOLA 1

„Zvětšil jsem jí plíce a vylepšil krev. Měla by zadržet dech na delší dobu a udržet víc kyslíku ve svalech,“ odpověděl kluk sedící vedle Adama. Na rozdíl od svého kamaráda byl statnější, o půl hlavy vyšší a vlasy měl téměř černé. „Použil jsem geny delfína.“

„Dobře...“ Profesor vhodil krysu do akvária, uchopil poslední krabičku a chvíli zápasil s víčkem. „Evelíno?“ zvolal nevěřičně a za očásek vytáhl chlupatou, vzpouzející se kuličku.

„To je Myšůžabka,“ špitla oslovená dívka, o něco mladší než ostatní děti. Byla modrooká, pihatá, s malým nosem a blondatými vlasy sepnutými do krátkých culíků. „Má krásně hebký kožíšek, že jo? Prodloužila jsem jí chloupky. Ve vodě se mezi nimi zachytí bublinky vzduchu.“

„No, nevím, Evelíno, jestli tohle může fungovat,“ kroutil Zachariáš hlavou. Přidal neuvěřitelně chundelaté zvířátko k ostatním do akvária, načež do nádoby vložil sítku, kterou vtlačil až pod hladinu. Hlodavci uvnitř byli nuceni se ponořit.

„Teď necháme rozhodnout přírodu!“ zvolal teatrálně profesor.

Adamova krysa už rejčila po celém akváriu a také Benova si podle všeho z pokusu nic nedělala. Rovněž krysí lachtan plaval u dna a pátral po potravě. Ostatní pokusná zvířátka se ale zoufale pokoušela prokousnout ocelovou sítku.

„Myšůžabko, vydrž!“ povzbuzovala Evelína svůj výtvar a oblézala sklo akvária.

„Pamatujte, studenti,“ vykládal mezitím profesor, „že v přírodě nemusí zvítězit nutně ti nejsilnější. Povětšinou přežijí takoví jedinci, kteří se dokážou nejrychleji přizpůsobit změnám svého prostředí.“

Lépe přizpůsobené krysy dál nerušeně kroužily v akváriu. Ten nejchlupatější hlodavec přestal s marnými pokusy proniknout sítím a začal čmukat ve svém kožichu.

„To je ono, Myšůžabko, polykej bublinky!“ pobízela plavovlasá dívka s pohledem nalepeným na skle.

Adam s Benem si vyměnili natěšené pohledy.

„Ve skutečnosti je evoluce, tedy vývoj druhů, vždy pozadu za změnami prostředí,“ pokračoval profesor. „Podívejte se třeba na člověka. Jak jsme neskutečně nevhodní k osidlování vesmíru! Musíme dýchat takřka dokonalou směs dvou plynů, které se ve volném prostoru nevyskytují. Ničí nás kosmické záření i stav beztlíže a nevydržíme dlouho bez vody, která z nás utíká každým výdechem. Je až s podivem, jak daleko jsme se my lidé dostali.“

Věty byly určené především mladším dětem, Adam s Benem je slyšeli už nejméně posté. Svoji škodolibou pozornost věnovali dívce u akvária. Zachariáš se ve svém výkladu dostával do varu.

„Představte si bytosti, které by dokázaly přežít v mezihvězdném prostoru. Nepotřebující kyslík ani vodu a čerpající čistou energii přímo z kosmického záření. Dokonalé organismy přímo stvořené ke kolonizaci celého vesmíru!“

„Myšůžabko!“ zvolala blondatá dívka a s očima vykulenýma se otočila na profesora. „Myslím, že se topí. Zachraň ji, dědo!“

„Neřvi mi tady, Evelíno!“ pronesl profesor rozčileně. „A neříkej mi dědo.“

„Myšůžabko!“

„Nenič experiment! Nedělej scény!“ zlobil se profesor a odstrkoval dívku, která se již sápalá do nádoby.

„Zachraň ji!“ fňukala Evelína a po tvářích se jí valily slzy jako hrachy. Adam si znechuceně odfrkl.

„Třeba z toho vyroste,“ utrousil Ben.

„Ještě půl minuty,“ zkontroloval profesor časomíru, zatímco se přetlačoval s plačící dívkou. „A... hotovo!“

Starý muž vytáhl sítku a na hladině se objevily tři čumáčky.

„Myšůžabko!“ hořekovala Evelína a ramena se jí třásla pláčem. „Myšůžabko...“

Zachariáš vytáhl zmuchlané, promočené tělíčko.

„Je mi líto, ale *Rattus evelinus* opět nepřežila. Dávat výtvorům příle-

KAPITOLA 1

havá jména očividně nepomáhá. Musíš se víc snažit," otočil se na dívku káravě. „A přestaň už fňukat, rve mi to uši!“ Profesor přenesl mrtvolku k velkému bílému přístroji za svými zády. Otevřel víko a s dalším nespokojeným mlasknutím vhodil původně chundelatého hlodavce dovnitř.

Potom začal z vody vysvobozovat další pokusná zvířátka.

„Výborně, Adame! Myslím, že obojživelná *Rattus adamus* si experiment užila," pochválil Zachariáš a vítěznou krysu přidal k mršině za svými zády.

„Lachtana krysiho samozřejmě neuznávám, Jonatáne," utrousil muž vyčítavě. „Dobry výkon, Bene, tedy... na cestovatele, samozřejmě," pokračoval profesor a postupně přendal všechny krysy k té Evelínině. Potom přiklopil víko.

„Nech je, dědo," zaprosila ubrečená dívka.

„Už by sis měla zvyknout, Evelínko. Život je boj a osidlování pusté planety bude velice drsná záležitost. Spousta vymyšlených organismů v důsledku našich chyb nepochybně zahyne. Proto se musíte co nejvíce snažit a rovněž si zvyknout na smrt," odvětil profesor a na displeji přístroje cosi zmáčkl. „Zpátky na aminokyseliny!“

Všech šest žáků ve třídě se jako na povel odvrátilo a začalo si halasně povídat. Snad ve snaze přehlušit krátké zapištění, které se z přístroje ozvalo.

„Jak jsi jí dokázal přidělat žábry?" zajímal se Ben hlučně. „Vždyť tvoje krysa by ve vodě přežila třeba měsíc.“

„Bylo to jednoduchý," odpověděl Adam také pořádně nahlas. Třída ztichla a přístroj zazněl zvučným zapípáním.

„Buněčný desintegrátor je hotov," oznámil profesor. Chvilí cosi kutil ve spodní části přístroje a potom před sebe zdvihl malou nádobku s bílou kapalinou.

„Váš aminokyselinový základ. Nezapomeňte si odlít. Napříště uvaříte krysu do vysoké gravitace.“

Žáci se vyhrnuli z učebny genového inženýrství a ti mladší se chodbou řítily pryč. Vlastně se zdálo, že děti vybíhají do prudkého kopce. Až na to, že horizont netvořila podlaha, ale strop, za kterým nejdříve zmizely dětské hlavy a jako poslední jejich chodidla. Ve skutečnosti nestoupali do kopce. Jako křečci v kolečku běželi uvnitř velikánského kola nazývaného prstenc, jednoho z těch, které tvořily jejich domov, mezihvězdnou loď Auroru.

Kosmická loď vypadala jako dlouhatánská jehla. Na její špičce seděl kapitánský můstek a hned za ním bylo navlečených osm obytných prstenců. Vznášely se pěkně jeden vedle druhého, ale ne natěsno. Mezery mezi nimi umožňovaly posádce pohled z okna ven. Prstence spojovala příčná chodba tvořená řadou křížovatek oddělených vždy dvěma mohutnými dveřmi, jež většinu času zůstávaly otevřené. Celá soustava prstenců se otáčela, čímž vznikala odstředivá síla jako na kolotoči, která všechny předměty a lidi přitahovala k podlaze.

Křížovatkou před nimi právě prošel mladík a dvě dívky, všichni tři v kosmických oblecích. Ben sledoval mizející trojici a zamračil se.

„Zase jsem se chytl s tátou,“ řekl. „Chtěl jsem ho nějak přemluvit, abych už mohl ven. Musím se přece připravovat na svoji roli cestovatele. Nemůžu čekat dalších šest let. Ale všechno marný! Táta o tom nechtěl ani slyšet. Ven prý můžu, až mi bude osmnáct. Ale dostal jsem nápad,“ dodal Ben a obličej se mu rozjasnil. „Nápad, kterým vyřeším všechny své problémy!“

„Jaký?“ zeptal se Adam.

„Udělám si vlastní tryskový batoh,“ zašeptal Ben spiklenecky a vypadal, že nadšením vybuchne.

„Asi ti nerozumím,“ řekl Adam a opravdu vypadal nechápavě. „K čemu

KAPITOLA 1

to bude? Tryskových batohů je na palubě Aurory přece hromada.“

„Jo,“ přitakal Ben a oči mu zářily. „Jenže všechny jsou pod zámkem. Na rozdíl od skafandrů...“

Adam zamrkal a rychle se chytil stěny. „To neuděláš,“ řekl docela nejistě. „Přišlo by se na to dřív, než bys začal.“

„Třeba ne...“ pokrčil rameny Ben. „Ale bylo by to super!“

Adam chtěl znovu vykročit.

„Musím za tátou,“ řekl Ben. „Máme sraz u pilotní kabiny, můžeš jít se mnou, jestli...“ Chlapec ztichl a zatvářil se kysele. „Promiň, úplně jsem zapomněl.“

„V pohodě. Taky občas zapomenu.“ Adam sledoval, jak Ben leze po žebříku vzhůru, a potom vešel na křižovatku. Nalevo se mu naskytl pohled na rovnou chodbu s řadou odboček, každá patřila jednomu z pevně spojených obytných prstenců. Kdyby šel rovnou do čtvrtého, dostal by se domů za necelou minutu. Ale Adam byl zvyklý nejdříve navštívit všechny prstence. Dlouhá procházka byla zdravá a navozovala v něm pocit, že žije ve velikém světě.

Jako obvykle proto křižovatku přešel rovně a pokračoval osmým prstencem ve směru jeho otáčení.

„Adame, nechceš se podívat na Polaris?“ Z otevřených dveří observatoře vyšel holohlavý stařík. „Dnes jsou ty nejlepší podmínky k pozorování. Blíží se úplněk a už za pár týdnů pozorování znemožní mlhovina... á,“ zaúpěl náhle děda a chytil se za hlavu. „Promiň. Úplně jsem zapomněl.“

„To nevádí, Cyrile,“ zakřenil se Adam. „Však mi Polaris neuteče. A vídat ji budu po zbytek života.“

„Jo, jo... kéž bych byl mladší! Doufám, že se přistání dožiju!“

V sedmém a šestém prstenci byla hlavně obslužná a technická pracoviště. Třeba prádelna, recyklační zařízení a další provozy, kde posádka udržovala v chodu vše, co pro svůj život potřebovala. Byly tady také laboratoře, ve kterých lidé připravovali všechno nezbytné pro budoucí přistání.

V pátém prstenci prošel chlapec kolem knihovny a nahlížel do místností, v nichž se ještě učili starší studenti. Také pozdravil ženy ve školce, které hlídaly nejmladší členy posádky batolící se po zemi. Vzápětí potkal nejstaršího člověka na Auroře.

„Koukej, Adame, už zase chodím!“ hlásila Mary. Bělovlasá stařenka se přidržovala chodítka a pracně přisouvala jednu nohu k druhé. Za ní stála doktorka Brigita ve zdravotnické uniformě a ženu jistila. Uběhl už měsíc, co se všichni seběhli k nehodě, která se oblíbené babičce posádky stala.

Čtvrtý a třetí prsteneček patřily obytným kajutám. Teď byly vchody do většiny z nich otevřené, lidé se navštěvovali nebo jako Adam chodili od jedné dveře k druhé a kolem pobíhaly děti, které už dnes měly volno.

Druhý a první prsteneček žádné chodby neměly. Prostory obou prstenců byly propojené a přístupné jedinými dveřmi. Za nimi se nacházela hydroponie, místo, kde rostla veškerá potrava pro posádku. Dovnitř Adam nevstoupil. Vrátil se do čtvrtého prstence a neomylně zamířil ke konkrétním dveřím.

„Jsem doma!“ stačil vykřiknout, než se na něho vyřítilo cosi malého, vrazilo do něj a spadlo na zem.

„Dam, dam!“ volala malá Sofi, když ji zvedal ze země a pak ji nesl zpátky do jídelny.

„Ahoj Adame!“ pozdravila ho maminka a hned ho pozorně zkoumala. „Jsi v pořádku? Neměl jsi zase...“

„Ne,“ zakroutil hlavou.

Malá Sofi vytáhla z pusy prst a ukázala k jiným dveřím. „Ga, ga!“ vyrazela.

„Mami!“ zatvářil se zmučeně. „Zase byla v mém pokoji? Víš, že nechci, aby mi tam lezla. Něco rozbije.“

„Chodí pozorovat Hroma a nic ti nerozbije,“ odpověděla maminka smířlivě. Připravovala večeři, což v jejím podání znamenalo hlavně spoustu vážení a odměřování.

KAPITOLA 1

„Co bylo ve škole?“ zeptala se.

„Lavice, židle, buněčný rozkladač...“

„Ha, ha,“ zasmála se laškovně maminka. „Ty víš, jak to myslím.“

„Evelíně zase chcipla krysa.“

„Je mladší, však ona se všechno doučí. A po své mamince bude výborná lékařka! Jaký byl na dnešek úkol?“

„Uvařit krysu, co vydrží půl hodiny pod vodou. *Rattus adamus* měla žábry.“

„Vážně?“ žasla maminka přehnaně.

„Mami, bylo to jednoduchý!“ přerušil Adam její přehrávání. „Upravování krys mě už nudí, abys věděla.“

„No... a nechtěl bys tedy dělat pokusy s profesorem Zachariášem?“

„Mám přidělat žábry jemu?“

Maminka se zvonivě zasmála. „Nemluvíme o pokusech *na něm*, ale *s ním*.“

„Ahoj rodino!“ ozvalo se ode dveří.

„Ta-ta, ta-ta...“ šinula se k tatínkovi Sofí.

„Ahoj Gabrieli,“ pozdravila maminka a otočila se zpátky k Adamovi. „Profesor přece již připravuje kolonizaci Polaris. Bude to zábava!“

„Profesor vymýšlí bakterie,“ brblal chlapec a zhroutil se ke stolu.

„S něčím kolonizace začít musí,“ přidal se tatínek jako vždy na stranu maminky. Začala večeře a Gabriel usadil Sofi do židličky vedle sebe, aby ji mohl nakrmit. „Je načase, aby ses věnoval něčemu pořádnému. Ne se jen poflakoval po palubě. Pamatuj, co tě čeká. Jednou na tebe bude spoléhat celá kolonie!“

Adam protočil oči.

„Můžu dát kus salátu Hromovi?“

„Samozřejmě, ale musíme ho zvážít,“ ožila maminka a vyskočila ze židle.

„Proč? Je to jen pár gramů zeleniny,“ ohradil se.

„Všechn biologický materiál, vzduch a voda musí být zváženy!“ odpověděla Alexandra přísně. „Snad nemusím vysvětlovat, že jsme na lodi řítilí se závratnou rychlostí vesmírem. Nemůžeme jen tak někde přistát a doplnit zásoby. Žijeme pouze z toho, co máme na palubě. Ztráta vzduchu, vody nebo jídla by skončila smrtí nás všech!“

Maminka si znovu sedla a s vážnou tváří se otočila na tatínka. „Gabrieli, chybí už čtyři kilogramy.“

„To nic není,“ odpověděl tatínek a dál krmil Sofi. „Nedělal bych si s tím starosti. Systém nikdy není na nule.“

„Všimla jsem si rozdílu před pár týdny a od té doby neustále roste. Myslím, že bys měl lidem připomenout, aby zapisovali potravu, kterou berou z hydroponie, a vraceli jídlo do chladniček, aby bylo zváženo.“

Gabriel dopravil další lžiči do pusy Sofi. „Alexandro, nemůžu lidem říkat, aby vraceli jídlo do chladniček. To přece všichni vědí. Třeba někdo zapomněl do systému vážení vložit nějaké zvíře nebo rostliny, které pěstuje u sebe doma.“ Tatínkův pohled sklouzl ke květináčům stojícím na zatemněném okně.

„Kaktusy vážím každý týden,“ ujistila ho maminka. „Už jsem ti, Ada-

KAPITOLA 1

me, vyprávěla, jak jsem své kaktusy začala pěstovat již jako malá holka? Jednou je zasadím do půdy Polaris. Nemůže někde utíkat voda?“ otočila se zpátky na tatínka.

„Unikající vodu bychom hned odhalili. Teď máme daleko větší problémem. Na vnějším povrchu lodi se objevila nějaká divná rez.“

„Je to zlé?“ zeptala se máma ustaraně.

Adam už měl salát zváženy a chystal se zmizet, ale teď zbystřil pozornost. „Byl jsi venku?“

„Samozřejmě že ne!“ zhrozil se tatínek. „Ve volném prostoru jsem nebyl dobrých deset let a žádný výstup rozhodně nechystám. Byl tam Daniel a přinesl vzorky. Aurora začala rezavět.“

„Loď je stará, je normální, že koroduje,“ pokrčila maminka rameny.

„Aurora je z nerezového materiálu, neměla by zrezivět ani za milion let,“ opravil ji tatínek. „Navíc ve vesmíru není kyslík ani kyseliny, které by korozi způsobovaly. Přesto loď cosi rozežírá. Předal jsem vzorky Zachariášovi. Uvidíme, s čím přijde. Aurora má osmnáct století a několik jich ještě musí vydržet. Nechci vstoupit do historie jako kapitán, který předal loď svému nástupci rezavou!“

V kajutě se ozval protivný tón.

„Gabrieli!“ zvolala maminka otráveně. „Kolikrát jsem ti říkala, abys neplánoval cvičnou evakuaci na dobu večeře!“

„Ale Alexandro,“ bránil se tatínek. „Jsem kapitán. Nemůžu se řídit tím, kdy máme večeři. Co by tomu řekli lidé? Mimochodem, kdo je na řadě?“

Oba dospělí se výmluvně otočili na Adama.

„To ne...“ hlesl. „Jak víte, že jsem nebyl posledně? Nebo předposledně? Určitě jsem byl předposledně!“

„Nebyl,“ zašklebil se tatínek a společně s maminkou rychle opouštěli jídelnu.

Adam utrápeně vzdychl. Potom odklopil sedadlo židle a vytáhl z něho kosmický oblek pro nejmladší členy posádky. Skafandr měl zaoblené víko místo přilby, krátké uzavřené rukávy a společný prostor pro nohy.

Položil záchranný fusak na zem, sundal z něho hledí a pohlédl na Sofi. Sestřička oblečená jen do plínky právě s nejvyšším zaujetím rozmazávala zbytky své večeře po co největší ploše stolu.

„Sofinko...“ pronesl napjatě Adam, zvedl sestřičku ze stoličky a opatrně ji nesl k obleku. Ani necukl, když mu batole upatlanýma rukama zajelo do vlasů. Vlastně se mu to skoro povedlo. Vždyť dítě už mělo ve fusaku obě nohy. Jenže potom si Sofi uvědomila, co se děje, a začala rvát. Kopala nohama, mlátila rukama, celá se propínala v zádech a třepala hlavou na všechny strany. Křičela, až celá zrudla, a bylo téměř nemožné ji udržet, natož ji přemístit do těsného obleku.

Adam zčervenal námahou, ale dál čekal na svoji chvíli. Sofi ve svém vzteku zadržela dech a začala modrat. Adam využil situace a rychle ji nacpal do obleku. Zbývalo přiklopit přilbu, jenže holčička se ještě nevzdala. Bojovala jako lvíče, stavěla se, lezla ven a pod přilbu strkala ruce.

Cvak. Sofi uvnitř se stále nepřičetně vztekala, ale fusak byl zavřený. Rodiče změnu v hlasitosti řevu museli postřehnout, protože vzápětí vyšli z ložnice, oba oblečení do svých skafandrů.

„Pospěš si, Adame, je evakuace,“ šklebil se tatínek a zvedl Sofi ze země.

Chlapec vběhl do svého pokoje a rychle vklouzl do skafandru. Nasačil si přilbu, ale její hledí nechal otevřené. Potom spěchal za rodiči. Dveře kajuty i svých pokojů nechali dokořán na znamení, že jsou prázdné.

Na chodbě čtvrtého obytného prstence bylo živo. Podlaha uprostřed chodby byla v pravidelných rozestupech otevřená a kolem zvednutých poklopů pobíhala posádka. Příchod rodiny kapitána ohlásil řev Sofi, kte-

rá se stále pokoušela uniknout ze svého fusaku. Tatínek otevřel poklop k jejich člunu, který se nacházel pod podlahou chodby a byl připevněný k vnějšímu povrchu prstence. Když všichni po žebříku slezli do vnitřku záchranného plavidla, Gabriel člun uzavřel a Adam si sundal přilbu.

„Helmu by sis měl nechat až do konce poplachu,“ pokáral ho tatínek, i když přilbu měla dole už i maminka.

„Evakuace je stejně k ničemu,“ remcal Adam nahlas, aby přehlušil řvoucí Sofii. „Když se stane něco s lodí, v záchranných člunech stejně umřeme. Nemají tak silný štít jako Aurora.“

„Nemáš pravdu,“ opáčil tatínek. „Nebezpečí, že se s lodí stane něco opravdu závažného, je mizivé. Trénujeme hlavně na situace, jako jsou rozsáhlé požáry, výbuchy nebo nějaké formy nákazy, které by svou chybou způsobila samotná posádka. Čluny nám umožní letět za lodí ve stínu jejího štítu, dokud posádka Auroru neopraví, nebo nebezpečí nepomine.“

Při delší evakuaci se záchranná plavidla spojí do velké kružnice, roztočí se a vytvoří přitažlivou sílu stejně jako v otáčejících se prstencích. Dokázali bychom v nich přežít takřka neomezenou dobu. Byla by to taková malá kolonie.“

„Bludná kolonie,“ poznamenal otráveně Adam. „Čluny nemají dost energie, aby zpomalily. Minuli bychom Polaris a navždy letěli vesmírem!“

„Aurora pořád zpomaluje,“ vysvětloval trpělivě tatínek. „Už za pár let budeme mít dostatečně nízkou rychlost, abychom případnou nehodu zvládli.“

Maminka ustaraně pozorovala Sofii, která sebou ve svém fusaku nepřestávala mrskat na všechny strany a zplna hrdla křičet.

„Gabrieli, možná by poplach už mohl skončit.“

Tatínek neochotně zavrčel, cosi naklepal na svém tabletu a otravný poplašný tón utichl. Cvičná evakuace byla u konce a lidé po žebřících vylézali zpátky do obytného prstence. Adam vyběhl ven jako první a vytáhl nahoru sestřičku, kterou mu podala maminka. Sofii stále vytrvale řvala. Sotva otevřel její hledí, vyskočila z fusaku jako červený čertík.

KAPITOLA 1

V záchranném obleku jí spadla plínka a teď celá nahatá skákala po palubě a řehtala se jako blázen.

„Fuj!“ pokrčil nos. „Počůrala ses do fusaku!“

Od breku celá usoplená, a přesto vysmátá utíkala Sofí pryč. Ze člunu vykoukla Alexandra.

„Chyť ji, Adame. Ať někam nepadne,“ řekla unaveně.

Adam se ušklíbl a vydal se tu malou nezbednicí pronásledovat. Sofí v nebezpečné blízkosti minula několik otevřených poklopů, proběhla lidem pod nohama a vrátila se do kajuty. Dohnal ji až ve svém pokoji. Stála na posteli, smála se od ucha k uchu a ruku držela na ovládacím knoflíku okna. Adam se ji pokusil zastavit, ale holčička byla rychlejší. Zmáčkla tlačítko, sklo zprůhlednělo a odhalilo svět venku.

Objevil se trup vedlejšího prstence s řadou osvětlených oken a nad ním i část nekonečné otáčející se hvězdné oblohy.

Adam zavrával, oči se mu obrátily v sloup a v příští sekundě sebou žuchl na podlahu.

„Jsi v pořádku?“ tatínek mu pomohl do sedu a opřel ho o postel. Před Adamem se objevila ruka s pilulkou a sklenice vody. Neprotestoval, když mu maminka strčila tabletku až do pusy, a poslušně se napil. Stále ještě malátný se rozhlédl.

Jeho pokoj byl maličký, stejně jako všechny na Auroře. Dveře se vysouvaly vzhůru a místo naproti nim, v čele místnosti, patřilo průřevému stolu. Na jeho desce stál Adamův počítač a lampa, před ním židle. Stůl se dal rozložit i nad postel stojící vlevo, stěnu nad ní zabíralo okno, teď už opět neprůhledné, a nahoře nad ním visela úzká polička.

Pravou stranu pokoje zabíraly úložné prostory včetně místa pro skafandr, inkubátor a analyzátor na pokusy a docela velké skleněné terárium. Lampa uvnitř ještě svítila a Hrom, krásně červeně zbarvený sameček agamy vousaté, se ohříval pod jejími paprsky a pozoroval okolí.

„Proč někdo, kdo se narodil na kosmické lodi, trpí závratí a strachem

z vesmíru?“ zeptal se Adam trucovitě. „Nesnesu stav beztláče a nemůžu se podívat ani do dalekohledu, natož z okna.“

„Nebojíme se vesmíru, ale nekonečného prostoru. To je rozdíl,“ opáčil tatínek. „Částečně to smysl dává. Jsme kolonizátoři. Už za tři roky z lodi vystoupíme a začneme obydlovat novou planetu. Velení lodi se ujme Daniel, který bude s ostatními cestovateli pokračovat do další planetární soustavy. Já na Polaris povedu kolonizátory a velení po mně převezmeš ty. Stejně jako Ben zdědí řízení lodi po svém tátovi. Ale to už víš.“

„Tři roky jsou jako věčnost,“ brblal Adam. „Co když budu trpět závratí i na Polaris? Nebo bude na povrchu smrtelná radiace, která nás všechny sežehne!“

Tatínek se smířlivě usmál. „Na Polaris teprve pro nás kolonizátory začne opravdový život. Budeme z naprosto mrtvé planety dělat živou!“

„Jo... Uvaříme bakterie, co rozežirají nerosty, vyrábějí kyslík a tak dále a tak dále. Co když mě vymyšlení bakterií nebude bavit?“

„Tak můžeš udělat třeba králíky,“ nedal se tatínek.

„Nebo nějaké ovoce,“ přidala se Alexandra, ale Adam se jenom ušklíbl.

„A co bys tedy chtěl vytvořit?“ zeptala se maminka.

Adam pohodil rameny. „Dinosauři mi nedovolíte.“

„K čemu by nám byli dinosauři?“ zeptal se tatínek a měl se k odchodu. „Vymýšlíš hlouposti.“

„Donesla jsem ti salát pro agamu,“ řekla maminka, než ho nechali samotného.

Adam položil zeleninu na misku v teráriu a chvíli Hroma pozoroval. Potom zapnul počítač. Jakmile obrazovka ožila, zapípala nová zpráva od Bena. Na displeji se neobjevil text, ale náčrtek. *Můj jetpack*, stálo tam. Nebyl to obyčejný tryskový batoh, jakých bylo na palubě spousta. Tenhle byl vylepšený.

Adam se usmál, chvíli obrázek zkoumal a potom kliknul na jednu z ikonek. Před ním se objevil veliký schematický obrázek *Rattus rattus*

KAPITOLA 1

neboli krysy obecné. Dal se do práce. Prsty se mu míhaly po klávesnici a krysa se postupně proměňovala. Zesilovaly se její kosti a změnami prošly i některé vnitřní orgány. Když Adam uložil svoji práci a program zavřel, objevil se na obrazovce znovu Benův tryskový batoh.

Adam na obrázek zamyšleně zíral. Potom si otevřel atlas živočichů Země. Chvilí jen tak zbůhdarma roloval z jednoho tvora na druhého a potom cíleně skočil na ptáky. Prošel jich několik desítek, načež do vyhledávacího políčka zadal *největší ptáci*. Pár si jich prohlédl a pak napsal *létající živočichové*. Objevily se obrázky netopýrů, obřího hmyzu, ryb schopných plachtit ve vzduchu a létajících veverek.

Adam přepnul na nákres jetpacku, který mu poslal Ben. Potom zpátky na atlas. Obrazovku zaplnili pterodaktylové.

V teráriu cosi zarachotilo. Hrom napůl seskočil a napůl spadl ze své větve a vydal se k misce. Adam ho zadumaně pozoroval, potom se obrátil ke svému počítači a zadal nové heslo. Střídavě koukal na Hroma a na obrazovku s podivným šupinatým tvorem a na zamyšlené tváři mu rostl tajuplný úsměv.

